

DECEMBER 2007

Livingetc

THE NO.1 HOMES MAGAZINE FOR MODERN LIVING

รูปถ่ายในทุกบ้าน
จากบ้านของ 5 ศิลปิน

บ้านสวนเพริดของ
วีระพจน์ อัศวาวิจารย์

16 ห้องน้ำ
แสนรื่นรมย์
(ทุกขนาดพื้นที่)

Color Carnival

นำขบวนปาร์ตี้สีสดใสสีเมมทัลลิก
ให้บ้านเปล่งประกาย

ລອົມທັກອດຽບ

ເຮືອ Julia von Mylius ເຄືອນຫຼວງ ກວດຫຼັກ ກິລົມບັດໂຄສນ ການ Philip Touitou/surpressagency.com ລຳອັກ Mariana Rapoport

ດູໃນບ້າເປັນໄປດີກ່ຈະສຮັງວພາຣຕໍມັນກໍຖຸດ
ຮຣລົມຍົມ ເກີກບ້າສັນໃຈ ແລະໄປຮຣມດາ
ຂັ້ນມາໃນສການທີ່ຕວນແຮກ “ບ້າເກສີຍດ
ວຍ່າງແຮງ” ເສຍຈຸນໄມມີຄຣວຍາກເຊື່ອ
ບອກຂ້າຍອຍູ່ເປັນນານ ເດືອນແລ້ວເດືອນເລົ່າ
ກີຍັງໄມມີຄຣເກີນແວວວ່າມີຄ່າພອຈະເຊື່ອ
ກ່າບ້ານ ພົງແກ່ນັ້ນແລ້ວກີ້ຮູ້ວ່າເປັນຄວາມກ້າທ່າຍ
ດັ່ງນັ້ນກີປີໃຫ້ເຮັ້ງປ້າແປລກໃຈຈະໄຮ
ກີບັນປລາຍກ້າຍຊຸດ ວພາຣຕໍມັນກໍແໜ້ນ
ຈະຕົກເປັນຂອງປຶອດາເພ

The property

TYPE อพาร์ตเม้นท์ โถล็อกฟ์รีงานาด 90 ตารางเมตร
ในตึกใจกลางเเก่สร้างในยุค 1920

SPACE ห้องเปิดโล่งเห็นห้องทำงาน ห้องนั่งเล่น
ห้องอาหาร 1 ห้องนอน 1 ห้องน้ำ สวนห้องครัว

เปิดออกสู่ระเบียงได้

LOCATION การ์มันท์ติสทริค นิวยอร์กชิตี้

ห้องนั่งเล่น

โดยรวม ๆ แล้ว ห้องนั่งเล่นเป็นที่รวมของเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อเรียนรู้ความแพ้ชนะ แต่เพื่อภารกิจของห้องนั่งเล่นเป็นของคนที่เข้ามาซื้อห้องนั่งเล่นจึงให้มาที่และเพิ่มความเกิดไว้สักวันสองวันก็คงจะถูกกันทันทีเมื่อคนต่อไปได้รับรู้

แทนที่จะกันห้องด้วยกำแพงธรรมชาติของกำแพงนี้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ของห้องนั่งเล่นเป็นอย่างมาก ให้ใช้ไว้ให้เดินวิ่งทั้งอยู่ด้านหลัง มันสร้างให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าห้องข้างในมีอะไร ตำแหน่งที่ตั้งอยู่คล่องห้องไม่เพียงแต่จะแบ่งพื้นที่เป็นส่วนต่าง ๆ แต่ยังทำให้ศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวอักษรด้วย

วิวจากห้องนั่งเล่นมองออกไปสู่คลอง กับห้องแต่งตัว กำแพงขาวกันแม่ บริเวณรั้วเจน แต่ไม่ได้แยกห้องออกจากสวนที่เหลือ จึงยังคงความรู้สึกของพื้นที่ต่อเนื่อง เก้าอี้สุดร้อนแรง เก่ามากจากยุค 1950 และเป็นของพ่อแม่สีฟ้ามาก่อน

ห้องทำงาน

มองเห็นได้จากห้องนอนและห้องอาหาร ห้องทำงานเป็นชุดเดื่อนของห้องห้องห้องที่ว่าติดกับหน้าต่าง บานใหญ่ เป็นที่ที่เหมาะสมมากในการใช้เวลาไปกับหนังสือ ห้องสมุด ด้านหลังเติมไปด้วยหนังสือสีสวยงาม มากหลายหลากรายงานศิลป์เล็ก ๆ และรูปภาพ พรมหน้าเตียงซื้อมารา กไป

ห้องนอน

ในมุมหนึ่งของห้องนอน สตีฟสร้างบุมเด็ก ๆ ให้ข้างหนังสือ เก้าอี้วันเที่ยวนาฬิกาตัวใหญ่ ซึ่งมาจากร้านย่านนอกเมืองนิวยอร์ก นำมานุ่มนวลนิ่น พอมาระทบ ก็จะขึ้นมาอ่านหนังสือเพลินใจเป็นชั่วโมง ๆ กำแพงห้องหลังใช้วางงานศิลป์ที่สถาปนิกเจ้าของบ้านสะสม มาเป็นแนวปี

ดีไซน์ออกแบบของโดยสตีฟ ผนังไม้กันห้องนอนเป็นสัดส่วนแยกออกมา เป็นห้องที่ปล่อยให้แสงส่องเข้าต่อกลางวัน ส่วนกลางคืนก็มองจาก เดียงเห็นแสงสีจากตึกสูงกลางมหานครนิวยอร์กที่มองกับมุ่งดูบนฟ้า หีบเก็บของเป็นของเก่าของครอบครัว

ผนังงานศิลป์ไปทางของเจ้าของบ้าน ผสมปนเปกัน มีตั้งแต่งงานศิลป์บนถนนที่ได้จากคนริบบัน เพื่อนจากทั่วโลก และของที่ระลึกตอนไปเที่ยว ที่ต่าง ๆ

เมื่อสตีฟ แบลทซ์ (Steve Blatz) สถาปนิกในนิวยอร์ก เห็นพาร์ตี้เมินที่ ครั้งแรก เขายังสนใจทันได้ “ผมตกน้ำใจกับหันที่ที่เห็น ผมรู้สึกว่าจะ เอามาทำให้ดูดีได้ยังไง” สตีฟเล่า ภัยตั้งอยู่ในตึกโรงงานเก่าทั้งหลัง แต่ ยุคปี 1920 ในการเม้นท์ดีไซน์ ที่ 90 ตารางเมตร สมัยก่อนถูกใช้ เป็นห้องที่ให้คุณงานโรงงานผลิตเดือดผ้าให้รับน้ำเย็นเดือดผ้า แต่ต่อมาก ราวปี 1980 เมื่อหันบันถูกดัดแปลงไปเป็นที่อยู่อาศัย ห้องส่วนใหญ่ ขยายหมดอย่างรวดเร็ว

แพ้อพาร์ตเมินที่ห้องน้ำลับหมุดเด่นที่ หลังจากที่ “จ้าของคนแรก ไม่สนใจโครงสร้างเดิม แล้วพยายามที่จะสร้างอพาร์ตเมินที่ดีเดิมที่มี ห้องหับมากินไป “มันมีห้อง ประตู กำแพง และยกหินยอดและไปหมุด ศิลป์ที่ห้องที่ห้องนี้มีความ “ เพราะวันนี้มันก็เลยถูกไปได้เช่นเคย ” แบลทซ์จำได้ ด้วยประสบการณ์กว่า 25 ปีในการก่อสร้างและการ ออกแบบ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าที่แห่งนี้ต้องการโครงงานที่คาดึงอย่างเช่น ถึงจะดูอวบอ้วนจะตับมาสายได้อย่างไร และก่อนอื่นเลยเมื่อเข้า

What Steve did

- ทุบทุกสิ่งทุกอย่างในห้องทั้งหมด ทั้งกำแพง ประตู รั้ว ในโครงสร้างห้อง ไม่สนใจสไตล์ ลอกฟาร์ม เดินทางตามโครงสร้างเดิม - กัน้ำกันไฟ ลดอย่างตั้งแต่กลางห้อง ไม่สุดเพดาน แบ่งส่วนห้องนอน แต่ทั้งด้านร้างให้ทั้งสองด้าน ให้ดูเป็นที่นี่ที่เปิดโล่ง ที่เมื่อม่านมาสนใจช่องอยู่ด้านหลัง
- รื้อพรมทิ้ง ทาสีพื้นเรียบเนียนที่เก่าเสียใหม่
- สร้างผนังกันห้องครัวและห้องแต่งตัว โดยปล่อย ด้านบนกำแพงให้มีช่องว่าง ไม่กันจรวดเพดาน ทำให้ดูต่อเนื่องและโล่งกว้าง
- ใช้ประตูบานอยู่ที่สุด คือในห้องน้ำเท่านั้น เพื่อคงความเป็นลอดฟาร์มที่เห็นโล่งถึงกันหมด จากห้องหนึ่งสู่อีกห้อง
- คำนึงให้ทุกห้องมีแสงธรรมชาติเข้า ไม่สร้าง ดูดีอีกด้วย ดูดีด้วยเพื่อเปิดทางให้แสง

รีอฟาร์มเน้นที่นี่ในปี 1998 ลิ่งแหกที่ทำก็คือรื้อทุกสิ่งอย่างทั้งหมด เพื่อปรับกลับสู่สภาพเดิม ๆ ของห้อง สดฟรุ้งตั้งแต่แรกว่าดีไซน์เดิมที่เหมาะสมกับพาร์ตเน้นที่คือ ต้องคงสไตล์ความเป็นลอดฟาร์ม ปล่อยห้องให้โล่งกว้าง หลีกเลี่ยงการกั้นห้องปิดทึบ “ผนังหักลงใจว่า ดีงที่ผมอยากรักษาคือใส่องค์ประกอบนี้ลักษณะไม่ก่ออย่างที่เรียบง่าย แต่แข็งแรง” เขาย่าว่า

เพื่อสร้างห้องนอนที่จำเป็นต้องมีความเป็นส่วนตัว และเปลี่ยน พาร์ตเน้นที่นี่ให้ไม่เพียงแต่สวยงามทางศิลป์ แต่ยังเป็นบ้าน ที่สมบูรณ์ครบประยุชน์ให้เช่นกัน สถาปัตย์ สถาฟาร์ม กำแพงไม้กันแบ่งส่วน

ห้องนั่งเล่นและห้องรับประทานอาหารจากห้องนอน โดยไม่ทำให้ ห้องนี้ดูเล็กลงแต่อย่างใด แทนที่จะใช้กำแพงธรรมชาติ เข้าออกแนว กำแพงที่สูงไม่ถึงเพดาน และเปิดด้านร้างให้เดินเข้าได้ทั้งสองทาง จึงทำให้เห็นว่ามีที่อยู่ข้างหลังซึ่งทำให้ห้องดูกว้างขึ้น “มันดูเป็นองค์ ประกอบโดยตัวมากกว่า เหมือนเป็นเพื่อนเจอริชั่นหนึ่ง” เขายิบนาย มองจากอีกด้านหนึ่ง กำแพงนี้สร้างห้องนอนเล็กที่มีหน้าต่าง กะกะกวาง ทำให้ห้องสว่างไสวพร้อมวิวสุดเดียวของเด่นขอบฟ้า นานาคริสต์มาส ตรงมุมหน้าต่าง แหกอีเบะราขาวตัวใหญ่ และ ให้รังซิมูชานให้นั่งหย่อนใจในชั่วโมงพักผ่อนกับหนังสือโปรด

โต๊ะแพนบูชาเล็ก ๆ ทางด้านซ้ายของประตู
ออกสู่ระเบียง เพิ่มความเท่เก็บได้

ลักษณะ ล้วนอีกห้องที่ส่วนกลาง สติฟใช้กลิ่นดินหลอกตาแบบเดียวgan กือทำกำแพงหลอกกันส่วนที่เป็นห้องครัวทางขวา และส่วนห้องแต่งตัวที่ต่อเนื่องไปสู่ห้องน้ำบิเวนทางซ้าย เพื่อเก็บความรู้สึกของห้องโล่งกว้างสไตล์ลอฟท์ตลอดทั้งพาร์คเม้นท์ “ห้องที่เป็นส่วนตัวที่สุดในบ้านคือห้องน้ำ มันเป็นห้องเดียวที่มีpace” สติฟนับยกประสงค์ลักษณะเร้าตัวให้ต้องการให้ทุกคนในห้องได้แสงธรรมชาติ และเพื่อให้พื้นได้ความรู้สึกเดิม ๆ เขารื้อถอนออกแบบแล้วทาสีใหม่ทั้งผ้าเทา สติฟໂหรว่าให้เห็นว่า ไม่จำเป็นต้องทุกห้องสร้างเพื่อห้องดูดีมีสไตล์ แค่ต้องมีรสนิยมและความสามารถก็พอ เฟอร์นิเจอร์ในห้องนั่งเล่น >

“ ห้องครัวดีมาก เพื่อน ๆ มาบังเล่นคุยกับพมได้
ตอนพมทำกับข้าว และมันก็เชื่อมอุดกไปต่องระเบียง ”

ห้องครัว

ห้องครัวแต่งตัวอย่างสไตล์ไม่拘束ด้วยความชัดแจ้งที่นำเสนอด้วยความเรียบง่ายที่ดูสะอาดและสวยงาม ขาว พรมครุก้าสีสดและน้อมโน้ตเรือกโก เดิมก็เป็นตะวันออกให้รื่นเริงที่เป็นมินิ-มอลลิสต์ เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่าที่นี่ทั้งบ้านเขื่อมต่อ ก็ต้องไม่ทำประดูกัน ครัวจึงถูกเปลี่ยนไปอยู่ในสวน หน้าต่างกว้างน้ำแสงธรรมชาติเข้ามา กับมุมที่นั่งเล็กๆ ทำให้เป็นที่น่าสนใจ

ครุก้าและเคาน์เตอร์ทำไว้ด้วยอิฐเรียบๆ โดยใช้มีสีขาว ด้านบนเป็นหินสีเข้ม

ระเบียง ภาริสทร์พิเศษที่ไม่เคยจะมีใครนิ่งเฉยอีก หน้าห้องน้ำ ตู้เสื้อผ้าตัวเดียวที่บานะบีดิวเลี้ยงเพื่อนๆ บันระเบียง “กีทมัน” หายาก พอมีก็ต้องได้ที่จะต้องใช้กันหน่อย” เข้าห้องครัว

ห้องรับประทานอาหาร

จุดเด่นของห้องคือโต๊ะรับประทานอาหาร ที่ตัวฟูกออกแบบเองและได้รางวัล ชิ้นงานศิลป์ ทดลองนี้ทำจากโครงข่ายไฟเบอร์ซีเมนต์ จึงทึบบาง และเบา แม้ว่าตัวไฟเบอร์ซีเมนต์จะอบบางประดุจกระดูกนกเข้า แต่สามารถแบกรับน้ำหนักของน้ำมันได้และกระชากหนาแน่น โครงสร้างทั้งหมดคงทนฐานะและสตึก

“ เมราเมินเป็นบ้านพมへの เป็นโอกาสจังหวัดลองงานออกแบบอะไรใหม่ ๆ ที่นี่ก็เลยเป็นเหมือนห้องโชว์ผลงานของพม ”

ผสมกันทั้งเก่าและใหม่ ซึ่งจัดแต่งให้เข้ากันอย่างลงตัวด้วยตัวก่อนเลียนแบบพื้นที่เดิม มองรวมๆ แล้วดูเหมือนทั้งห้องแต่งตัวด้วยเฟอร์นิเจอร์ดีไซน์ร่วมสมัย แต่ที่แท้แล้วคุณทิฟฟี่ฟายุค 1950 ก็เป็นของเก่าที่นำมาจากห้องนั่งเล่นของพ่อแม่เข้าแล้วหุ้มเบ้าใหม่ เก้าอี้รอกซ์แพร์ที่หุ้มผ้าสีเทาหรือคุยกันหนึ่งกีบเงินมาจากการซื้อขายของเก่า แล้วสีปีต์โมนา-แทนไม่น่าเชื่อว่า เธอไปพบคู่ของมันที่ร้านขายของเก่า

สตูลออกแบบเพื่อรินเจอร์หลายขึ้นเอง เดียงนอน ม้านั่งยาว

ในห้องแต่งตัว ม้านั่งยาวในห้องครัว และโต๊ะหลาดตัว แต่รื้นพิเศษสุด คือ โต๊ะรับประทานอาหารใหญ่ที่เราสร้างสรรค์ร่วมกับหุ้นส่วนทางธุรกิจฯ แอนโคนิโอ ปิโอ ซา拉ซิน (Antonio Pio Saracino) จากสตูดิโอ archLAB และขึ้นเนื้องที่ทำให้เขาได้รางวัลการออกแบบ เพราะเป็นคนที่ไม่ติดคيدกับไอเดียเดิมๆ และชอบคิดอะไรใหม่ๆ ให้เป็นแหล่งแรงบันดาลใจ ให้สถาปัตยกรรมออกแบบแนวล่องช่องใหม่ สวนราชทำจากโครงข่ายไฟเบอร์ มันทึบบางและเบา แต่ดีไซน์พิเศษรูป่าวงเหมือนโครงกระดูกนก เธอทำให้สามารถรับน้ำหนักของแผ่นไม้มะเกลือสีเข้มและแผ่นกระดาษหิน >

ห้องน้ำ

ห้องที่เป็นส่วนตัวที่สุดในบ้านมีหน้าต่างสามารถบาน เพื่อให้แสงธรรมชาติเข้ามาได้ และเป็นห้องเดียวที่มีประตู แต่เก็บไม่เหมือนใครด้วยหน้าต่างบูรปีร์เจาอยู่ส่วนบน อุปกรณ์ตกแต่งภายในห้องน้ำต่างๆ เป็นเจ้าของส่วนบุบ อุปกรณ์ตกแต่งภายในห้องน้ำต่างๆ เป็นเจ้าของส่วนบุบ

โถงทางเดิน

เป็นมุมห้องแต่งตัวนำทางสู่ห้องน้ำ ที่ตรงนี้เป็นตัวอย่างของการทำงานเป็นพิมพ์ของครอบครัว มานั่งယ้ายากออกแบบโดยสตีฟ ขณะที่พรมทำโดยยายของเข้า เพื่อให้มีแสงลอดเข้ามาได้ สตีฟตัดสินใจปิดพื้นที่เหนือคูเตื้องผ้าให้ลึกลับ

“ห้องที่เป็นส่วนตัวที่สุดในบ้านคือห้องน้ำ มันเป็นห้องเดียวที่มีประตู”

ที่วางทับอยู่ด้านบนได้ และเก้าอี้วันเทห์ต์โนมีมีอะลูมิเนียม ผ้าไม้คัลลีย์คลิงก์เข้ากันได้อย่างดีกับโต๊ะมีร่างรัลตันนี่

แม้ห้องนั่งเล่นจะน่าันั่ง คุณมีรสนิยม แต่เข้าของบ้านสู้ชอนทำอาหารรอบกว่า ห้องครัวเป็นห้องโปรดในบ้าน และเป็นอีกตัวอย่างที่ดีที่แสดงให้เห็นถึงดุรุ่วงที่ลงตัวระหว่างความสวยงามกับประโยชน์ใช้สอย ไอเดียสร้างสรรค์ให้มีที่นั่งเล็ก ๆ บนม้านั่งที่มีเบาะ และหมอนในรือกโภสหาย ทำให้ห้องครัวน่าันั่ง และส่วนต่อไปก็กลายมาเป็นเคาน์เตอร์เพิ่มพื้นที่เตรียมอาหาร “ห้องครัวดีมาก ชอบมาก”

สตีฟอินยัน “คนสามารถมานั่งเล่นคุยกับผมได้ ตอนผมทำกับข้าว และมันก็เชื่อมออกไปทางระเบียง ตอนหน้าร้อน ผมทำบาร์บีคิว เลี้ยงเพื่อนบอย ๆ และวางเก้าอี้เปิดหน้าต่างแล้วก็สังสรรค์กับเพื่อน” ที่ได้เด่นอีกอันก็คือ ความรักและห่วงใยคนที่รอบตัวและผู้ช่วย เธียบธรรมชาติ กับพรมจากดูร์กสีสด และหมอนในรือกโภสหาย ความเป็นตะวันออกเข้ามาในห้องสไตล์มินิมอลลิสต์

ด้านข้างของครัวเป็นโถงทางเดินด้าน ๆ ซึ่งเป็นห้องแต่งตัวด้วยในเวลาเดียวกัน ทางเดินนี้นำไปสู่ห้องน้ำ ประตูบานเดียวของห้อง

ตึก

ตึกเก่าสร้างมาตั้งแต่ปี 1920 และใช้เป็นโรงงาน
มาตลอด เมื่อปี 1980 ห้องน้ำที่อยู่อาศัย
ช่วงปี 1980 ซึ่งลักษณะเป็นโรงงานผลิตเสื้อผ้า

*ome truths

กิจกรรมส่วนตัวในบ้าน

ห้องน้ำสีอ่อนๆ แสงสีเบียงนิ่วของรากก้อนนอน

ของรักในบ้าน

งานที่ติดบนข้างฝา ผู้มีเก็บมาจากหลาภูที่
ทุกภูมิประดิษฐ์ของตัวมันเอง

ช้อตีของคุณ

มองเห็นค่าของสิ่งที่คืนอีนม่องข้าม ให้มาจากการ
ประดับภารณ์ อย่างบ้านนี้ หรือเก้าอี้ที่เก็บมาใช้
ช่วงเวลาโปรดประจำปี

ตอนหน้าร้อน ทำบานรับความเย็นเพื่อนครองระเบียง
กึกกลางนิวยอร์กผันหาที่แบบนี้ยก พ่อแม่แล้ว
เลยรู้สึกว่าต้องใช้ให้คุ้ม

นายอด็อกไซน์เก๊ โดยเจาะหน้าต่างถูปวีร์ต้านบนบานประตูในตัว
ห้องน้ำเอง หน้าต่างอีกสองบานปล่อยให้แสงผ่านเข้ามาทำให้
ห้องสว่างดู พื้นกระเบื้องสีเบจอ่อนและสุขภัณฑ์ขาว ถูกตัดด้วย
หินสีเข้มที่ใช้ทำเคาน์เตอร์ การตกแต่งภายในทั้งหมดออกแบบ
และประกอบที่อิตาลี

อยู่บ้านนี้มา 9 ปีแล้ว สถาปนิกยังคงเปลี่ยนโน่นนี่หน่อย
และคิดใจเดียวกัน ๆ ตลอดเวลา เมื่อว่าแรกเห็นพาร์ทเม้นท์นี้นั้น
มันแสนอัปลักษณ์ แต่นี่แหลกเป็นบ้านที่สตีฟอย่างก้าวได้ตั้งแต่ต้น

ที่จริงแล้ว บ้านเดิมมันไม่ได้ถูกซ่อมบูรณะไว้ภายนอกความน่าเกลียด เขาก็คง
ไม่มีโอกาสได้เป็นเจ้าของ เพราะหลังจากที่ไม่มีใครสนใจอยู่นาน ราคา
ก็ลดลงมาเลย สำหรับตึค์ฟ บ้านนี้ชานเชิญให้นำท้าทาย “มันเป็น
โอกาสเดียวที่จะได้ลองอะไรแปลกใหม่ ให้ที่นี่เป็นห้องทดลอง ออกแบบ
อะไร์ที่ผมอยากร่วมมานานแล้ว แต่ยังไม่มีลูกค้าอย่างให้ทำ เท่าจะนับ
ในอีกหกหนึ่ง ที่นี่ก็เลยเป็นเหมือนห้องเชื้อทดลองของผม” เขายิ่ง
เมื่อเรามองไปรอบๆ ห้องก็จะเห็นข้อพิสูจน์ว่า การทดลองทั้งปวง
ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม □